

[Socialministeren.]

sig ved Forhandlingerne om Arbejdsløshedsloven. Det er jeg nu ikke helt sikker paa, men jeg har i alt Fald forstaaet, at man mente at ville stille sig velvillig overfor denne Lovgivning angaaende Arbejdsanvisning, kun at man ikke vilde have den med i den permanente Arbejdsløshedslov, men have den henvist til et privat Lovforslag. Men det kan altsaa ikke forandre Venstre, at Regeringen af principielle Grunde har maattet hævde og holde fast paa, at den efter de internationale Aftaler var forpligtet til at komme bort fra den private Arbejdsanvisning, og naar dette er sket i en saa moderat Form, med en saadan Hensyntagen til de nuværende Indehavere af vedkommende Husgernings- og Fæstekontorer, som er lagt for Dagen gennem de af det konservative Folkeparti ønskede Ændringsforslag, saa kan jeg ikke se, at det er muligt at gaa videre i Indrømmelser til de Synspunkter, der ikke er Regeringens.

Den ærede Ordfører for Venstre (Søren P. Larsen) var imod den nye Paragraf, Ændringsforslag Nr. 9. Det er muligt, at jeg har været uopmærksom et Øjeblik, men jeg hørte egentlig ikke anden Argumentation imod den, end at „Ærbødigt Julius Hansen“ kan være tilfreds. Denne Argumentation siger intet for mit Vedkommende. Jeg haaber heller ikke, det for Venstre er afgørende for at lovgive, om Formanden eller Forretningsføreren for Handels- og Kontor-medhjælperne er tilfreds eller utilfreds. Hvis det er afgørende, er det altsaa afgørende, at han har været utilfreds. For mig og for Flertallet i Udvalget har det været afgørende at komme de Forhold til Livs, der er Tale om i § 4, og det er sket paa en Maade, som jeg ikke kan forstaa, at Venstre sagligt kan have noget imod.

Endelig appellerede den ærede Ordfører for Venstre til Socialministeren som Jurist for at faa oplyst, hvilken Forskel der var paa, at noget ikke var tilladt, og at det var forbudt. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at ty til den juridiske Sagkundskab for at faa dette oplyst. Der er ingen Forskel udover Udtryksmaaden. Men da jo det ærede Medlem ved, at det konservative Folkeparti i Almindelighed og det ærede Medlem Hr. Bouet i Særdeleshed er Tilhænger af den mest sagtmødige Udtryksform, og da han yderligere ved, at det altid er mig en Glæde at efterkomme et Ønske herom, naar jeg kan blive fritaget for at opfylde det for mit eget Vedkommende, vil han forstaa, at jeg ikke har noget imod at ændre „forbudt“ til

„ikke tilladt“, skønt jeg ikke ser, at det i og for sig gør nogen reel Forskel.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, der altsaa har tiltraadt Udvalgsflertallets Ændringsforslag, sagde ganske vist i denne Forbindelse: Hvorfor være saa brutal? og jeg maa altsaa heri se et Angreb eller en Misbilligelse af, at jeg i Virkeligheden har været brutal, da jeg skrev: Det er forbudt. Der er jo det ejendommelige ved Lovsprog, at Lovkoncipisten i og for sig foretrækker at udtrykke den bagved liggende Tanke saa klart som muligt, og for saa vidt er det et klarere Udtryk for min Tanke, naar noget ikke er tilladt fra Lovgivningsmagtens Side, at sige, at det er forbudt, end at det ikke er tilladt. Jeg kan altsaa ikke betragte det som Udtryk for nogen Brutalitet fra min Side, naar der stod: forbudt, men jeg maa paa den anden Side betragte det som Udtryk for min manglende Brutalitet, naar jeg er gaaet med til at skrive: ikke tilladt.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti kom, saa vidt jeg forstod ham, ind paa et Ændringsforslag, som han havde trukket tilbage, men som jeg nok har Lov til at nævne, idet det ærede Medlem paa et vist Trin af Udvalgsforhandlingerne mente, at det var klarest og rigtigst til § 1, Stk. 2, at tilføje følgende:

„Pladsanvisning, som er knyttet til en enkelt Erhvervsvirksomhed for dennes Personale, og for hvilken der hverken direkte eller indirekte tages Betaling, falder ikke ind under denne Lov.“

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at saadan er Tilfældet, men jeg synes ikke, det skulde ind i Loven, fordi det følger af § 1, 1ste Stykke, at en saadan Anvisning ikke omfattes af Forbudet eller, som jeg nu maa sige, af Ikke-Tilladelsen.

I øvrigt takker jeg altsaa Udvalget for dets Arbejde, specielt Udvalgsflertallet for de stillede Ændringsforslag, som jeg i og for sig ikke er glad for, men som dog giver Mulighed for paa dette Omraade at gennemføre en Ordning, som man fra mange, mange Sider vil være glad for.

Søren P. Larsen: Jeg takker saavel det ærede Medlem Hr. Bouet som den højtærede Minister for den Forklaring, de nu har forsøgt at give os. (Socialministeren [Steincke]: Forsøgt! Den var klar nok). Ja, det synes Ministeren, men det virker nu ikke meget overbevisende for Nødvendigheden af, at vi skal stemme for et Ændringsforslag, naar der ikke kan gives større Begrundelse end den, der er givet her. Men